

Teza: brak elementarnej rzetelności zawodowej

Radca prawny, który wszczyna egzekucję komorniczą z konta dłużnika swego mocodawcy, posiadając pełną wiedzę o braku podstaw do jej wszczęcia a następnie uzyskane z niej środki zachowuje dla siebie, popełnia bardzo poważny delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt: WO-126/17

ORZECZENIE

z dnia 22 listopada 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Teresa Famulska /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Małgorzata Sajdak

SWSD Stanisław Chmielewski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

w sprawie radcy prawnego E. A.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 r. odwołań wniesionych przez:

1. Obwinionego radcę prawnego E. A.
2. Ministra Sprawiedliwości

od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu z dnia 30 czerwca 2017 r. Sygn akt: OSD 6/X/17

orzeka:

1. utrzymać w mocy w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu;
2. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w wysokości 1.300,00 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych) obciążyć obwinionego radcę prawnego E. A..

UZASADNIENIE

Przeciwko obwinionemu radcy prawnemu E. A., na skutek skargi J. K. (...) P. zostało wszczęte postępowanie o to , że w okresie pomiędzy 12.02.2014 do 9.10.2016 będąc pełnomocnikiem Z. P. posiadając pełną wiedzę opartą na dokumentach o braku podstaw do wszczęcia egzekucji komorniczej z konta dłużnika swego mocodawcy firmy (...) „M.wobec dokonanej już spłaty tego roszczenia, wszczął egzekucję a uzyskane z niej środki zachował dla siebie kierując się jedynie swym interesem.

Jednocześnie nie mając żadnych podstaw faktycznych jak i prawnych ustalił swoje wynagrodzenie od swego mocodawcy Z. P. za prowadzoną sprawę, czym naruszył zasady zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/V III/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w szczególności wynikające z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 29 tj.

popęnienia przewinienia dyscyplinarnego określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2016, poz. 233 ze zm.)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych W Opolu orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt OSD 6/X/17, uznał obwinionego winnym tego, że w okresie pomiędzy dniem 12 lutego 2014 r. a dniem 9 października 2016 r. będąc pełnomocnikiem Z. P. posiadając pełną wiedzę opartą na dokumentach o braku podstaw do wszczęcia egzekucji komorniczej z konta dłużnika swego mocodawcy firmy (...) (...) wobec dokonanej już spłaty tego roszczenia wszczął egzekucję a uzyskane z niej środki zachował dla siebie kierując się jedynie swym interesem, jednocześnie nie mając żadnych podstaw faktycznych jak i prawnych ustalił swoje wynagrodzenie od swego mocodawcy Z. P. za prowadzoną sprawę czym naruszył zasady zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w szczególności wynikające z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 29 tj. popęnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2016, poz. 233 ze zm.) i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w wysokości 7.000,00 zł oraz, na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych, orzekł zakaz wykonywania patronatu przez obwinionego radcę prawnego na czas 3 (trzech) lat.

Ponadto obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 3.000,00 zł.

Odwołanie od orzeczenia kręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu wnieśli :

- 1. Obwiniony radca prawny E. A., zarzucając orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych i prawnych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający

na nie wzięciu pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności w sprawie i ich pominięcie lub nie ustalenie oraz błędną ocenę jurydyczną, przyjętego i ustalonego stanu faktycznego, które to okoliczności oceniane we wzajemnym ze sobą i logicznym powiązaniu prowadzą

do nieodpartego wniosku, iż zapadłe orzeczenie nastąpiło z naruszeniem prawa materialnego i procesowego; a w szczególności orzeczeniu temu zarzucił:

- błędne przyjęcie iż obwiniony dopuścił się naruszenia zasad etyki radcy prawnego określonych w Kodeksie Etyki poprzez naruszenie dyspozycji wynikających z treści art.6 ust. 1 i 2 oraz art. 29 z obrazą przywołanych przepisów.

- wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pokrzywdzonego oraz ponad to żądanie co do wielkości wynagrodzenia za prowadzenie spraw co stanowiło realizację umowy pomiędzy obwinionym i jego mandantem oraz wynikało z zapadłych i prawomocnych wyroków sądowych.

- błędne uznanie iż obwiniony dopuścił się deliktu w działaniu przy prowadzeniu spraw swojego mandanta przy całkowitym zignorowaniu ustaleń prawomocnych, zapadłych w postanowieniach (...) i (...) O. (...) z dnia 22-10-2014r. pomimo wcześniejszego zawieszenia przez Rzecznika Dyscyplinarnego postępowania w sprawie, z uwagi na zbieg tych postępowań na które, Rzecznik oczekiwał z nadzieją że będą one dla obwinionego negatywne.

- brak jakiegokolwiek ustosunkowania się do treści wyroku i uzasadnienia (...) z dnia 19-08-2016r. (...) oraz postanowienia tego Sądu, w którym Sąd ten zasądził na rzecz obwinionego koszty należne stronie wygrywającej sprawę.

- błędne uznanie, iż obwiniony jako cesjonariusz spornej wierzytelności nabytej w dniu 24-01-2013r. nabył ją łącznie z mandantem podczas gdy była to cesja warunkowa wymagalna w ciągu 3 dni od daty otrzymania lub wyegzekwowania wierzytelności.

- brak ustosunkowania się Sądu do twierdzenia i zarzutów obwinionego iż poszkodowany w realiach niniejszej sprawy, mógł w dacie 14-10-2013r. wpłacić sporną kwotę zamiast komornikowi egzekwującemu, na konto sum depozytowych Sądu art. 896§1 pkt.1 k.p.c., z wnioskiem o jego zabezpieczenie opartym na art.414 k.p.c. poprzez uprawdopodobnienie, iż skarżącemu grozi niepowetowaną szkoda w sytuacji wykonania zaskarżonego orzeczenia a kopię pozwu przesłać Komornikowi zgodnie z dyspozycją art. 896§1 pkt.1 k.p.c. i zawiadomienie Komornika iż sam jest dłużnikiem.
- Skarżący w oparciu o przedstawione zarzuty wniósł o uniewinnienie
- 2. Minister Sprawiedliwości, zarzucając orzeczeniu rażącą niewspółmierność wymierzonej obwinionej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy pana E. A. i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez pozbawienie obwinionego prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Podniesiony przez Ministra Sprawiedliwości w odwołaniu zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary ma zdaniem odwołującego wykazanie „istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd dyscyplinarny a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary"

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych zważył co następuje :

Podniesione przez skarżącego E. A. nie znajdują odzwierciedlenia w ustalonym przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu stanie faktycznym.

OSD szczegółowo i wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe i wyjaśnił wszystkie sporne aspekty sprawy

Zarzut wyrokowania co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pokrzywdzonego oraz ponad to żądanie co do wielkości wynagrodzenia za prowadzenie spraw co stanowiło realizację umowy pomiędzy obwinionym i jego mandantem oraz wynikłych z zapadłych i prawomocnych wyroków sądowych jest bezzasadny ponieważ sąd w toku postępowania wyraźnie wyjaśnił tę sprawę w oparciu o dokumenty i zeznania świadków.

Zarzut - błędnego uznanie iż obwiniony dopuścił się deliktu w działaniu przy prowadzeniu spraw swojego mandanta przy całkowitym zignorowaniu ustaleń prawomocnych, zapadłych w postanowieniach (...) z dnia 11-04-2014r.(...) (ld. 122), (...) w O. (...) z dnia 22-10-2014r. jest także niezasadny.

Prawidłowe jest ustalenie OSD w zakresie kwalifikacji prawnej zarzucanych obwinionemu czynów należy zauważyć, że Sąd Dyscyplinarny orzeka na zasadzie autonomii w stosunku do innych sądów i organów, natomiast pozostaje związany jedynie ustaleniami sądów w zakresie kształtującym prawo lub stosunek prawny (art. 8 §1 i 2) .

Zarzut dot. braku jakiegokolwiek ustosunkowania się do treści wyroku i uzasadnienia (...) oraz postanowienia tego Sądu, w którym Sąd ten zasądził na rzecz obwinionego koszty adwokackie, należne stronie wygrywającej sprawę, nie może stanowić podstawy uznania go niewinnym w niniejszej sprawie .

OSD nie tylko w swoim uzasadnieniu jak i ustalonym stanie faktycznym potwierdziło zarzut przetrzymywania wyegzekwowanych w tym postępowaniu pieniędzy i uznania ich przez obwinionego za zwrot poniesionych kosztów.

OSD orzekając w niniejszej sprawie nie pominęło także kwestii cesji jak i szkody pokrzywdzonego

W kwestii zarzutów odwołującego się od wymiaru kary Ministra Sprawiedliwości , Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie, nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w przedmiocie wymierzonej kary.

Zdaniem WSD kara jest wyważona i odzwierciedla stopień szkodliwości społecznej czynu. WSD wzięło pod uwagę fakt, że obwiniony nie był prawomocnie ukarany dyscyplinarnie.

W świetle także jego osobistej sytuacji życiowej na podstawie przedstawionych dokumentów należy uznać , że wymierzona kara jest dotkliwa i spełni swoją rolę. ponieważ Sąd wyrokując winien zważyć, aby orzeczona kara

była współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, odpowiadała społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz aby realizowała cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy czynu zabronionego.

„Zgodnie z zasadami wymiaru kary, określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd musi dokonać w sposób prawidłowy oceny zarówno stopnia zawinienia sprawcy, jak też i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa.

W swoim wyroku w przedmiocie kary OSD w uzasadnieniu wyraźnie wskazał na element elementy życia przed przestępstwem, poprzez brak prawomocnego ukarania dyscyplinarnego.

Ocecił stopień szkodliwości jego czynu i przyjął, że wymierzona kara jest dostatecznie dotkliwa.

Kara jest adekwatna do jego osoby, wieku obwinionego, obwiniony został ukarany po raz pierwszy, jest w wieku przedemerytalnym, oddał pieniądze i kara w tej wysokości spełnia funkcję prewencyjną, wychowawczą a postawa obwinionego wskazuje że taka sytuacja nie zdarzy się po raz wtóry.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie uznał, że ocena OSD w przedmiocie kary była wyważona i spełniła swoją rolę.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.